

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyně Mgr. Lenkou Oulíkovou ve věci

žalobkyně:

M. V.,

bytem X,

zastoupená advokátem Mgr. Miroslavem Kadlecem,
sídlem Zakšín 4, 472 01 Dubá,

proti

žalovanému:

Ministerstvo práce a sociálních věcí,

sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2020, č. j. MPSV-2020/155167-912,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2020, č. j. MPSV-2020/155167-912, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni k rukám jejího právního zástupce, Mgr. Miroslava Kadlece, advokáta, náhradu nákladů řízení ve výši 4 719 Kč.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Rozhodnutím Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Příbrami (dále jen „úřad práce“) ze dne 22. 11. 2017, č. j. 7156/2017/MHR (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) byl žalobkyni ode dne 1. 11. 2017 odejmut příspěvek na péči podle § 14 odst. 5 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění účinném do 31. 12. 2018 (dále jen „zákon o

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

sociálních službách“). Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 6. 2018, č. j. MPSV-2018/113405-912, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. K podané žalobě toto rozhodnutí žalovaného zrušil Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 11. 2019, č. j. 49 Ad 27/2018-33, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V navazujícím řízení vydal žalovaný shora uvedené rozhodnutí ze dne 31. 7. 2020, č. j. MPSV-2020/155167-912 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 29. 9. 2020 Městskému soudu v Praze a následně postoupenou usnesením ze dne 1. 10. 2020, č. j. 4 Ad 29/2020-17, Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému, se žalobkyně domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.

2. Žalobkyně v žalobě obsáhle shrnula průběh správního řízení a zopakovala své námitky, které uplatnila proti postupu žalovaného v žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2018.
3. V nich upozornila na rozpor mezi posudkem ze dne 30. 10. 2017 vypracovaným posudkovou lékařkou Okresní správy sociálního zabezpečení Mladá Boleslav v prvostupňovém řízení (dále jen „posudek OSSZ“) a posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze ze dne 21. 2. 2018 (dále též „posudek PK MPSV“) vypracovaným v rámci odvolacího řízení. Oba posudky se shodly v tom, že žalobkyně nezvládá dvě základní životní potřeby (dále též „ZŽP“), přičemž jednou z nich je stravování. Posudek OSSZ však druhou ze žalobkyní nezvládaných základních životních potřeb shledal péči o zdraví, zatímco posudek PK MPSV osobní aktivity, aniž by byl uvedený rozpor objasněn. Dne 23. 5. 2018 byl posudkovou komisí vypracován další posudek (dále jen „doplňující posudek“), ani ten však rozpor nevysvětlil.
4. Žalobkyně namítla, že jí nebyla stanovena lhůta k vyjádření se k doplněným podkladům pro vydání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2018, tedy k doplňujícímu posudku. Žalobkyně sice po zaslání posudku z opatrnosti zaslala své vyjádření, rozhodnutí žalovaného však bylo vydáno a doručeno v den odeslání vyjádření, které již nezohlednilo. Tím došlo k porušení práva žalobkyně na spravedlivý proces.
5. Žalovaný dle žalobkyně v důsledku neodstranění vzájemných rozporů mezi posudky rozhodoval na základě neúplně zjištěného skutkového stavu. Posudek PK MPSV byl zpracován na základě neúplných informací o zdravotním stavu žalobkyně a rozhodných okolnostech pro posouzení případu, neboť v něm bylo v rozporu se skutečností uvedeno, že žalobkyně užívá pouze vitamin D. Žalobkyně zdůraznila, že pravidelně na základě lékařského předpisu užívá také přípravek Milupa PKU Adventa 3 a lék Vigantol. Posudek PK MPSV pomíjí, že nejde o potravinový doplněk, ale o léčivý přípravek – přípravek specializované péče. Žalobkyně poukázala na rozdíl mezi doplňkem stravy a potravinou pro zvláštní lékařské účely a § 15 odst. 10 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, ve znění pozdějších předpisů, § 39 vyhlášky č. 376/2011 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o veřejném zdravotním pojištění, a § 1 odst. 2 a 3 vyhlášky č. 54/2004 Sb., o potravinách určených pro zvláštní výživu a o způsobu jejich použití. Potřeba pomoci druhé osoby při užívání léčivého přípravku musí být podle žalobkyně hodnocena jako nezvládání základní životní potřeby péče o zdraví, nikoliv stravování.
6. Posudek OSSZ ani posudek PK MPSV dle žalobkyně neobsahovaly dostatečné závěry, ze kterých by bylo možno spolehlivě zjistit její zdravotní stav, a nesplňují požadavky

stanovené metodickým pokynem ředitele odboru posudkové služby pro posudkové komise MPSV č. j. 2014/9245-721 (dále jen „metodický pokyn“), pokud jde o požadavky na odůvodnění. Posudky postrádají zdůvodnění, medicínské vypořádání podkladů a náležité hodnocení schopnosti zvládat jednotlivé základní životní potřeby. Nebylo vysvětleno rozdílné posouzení základních životních potřeb „péče o zdraví“ a „osobní aktivity“. Žalobkyně je omezena ve svých aktivitách a není schopna zvládat základní životní potřeby stravování, péči o zdraví a osobní aktivity v přijatelném standardu, jehož lze dosáhnout pouze za pomoci třetí osoby. Podle žalobkyně posudky odporují čl. 7 odst. 3 a 4 metodického pokynu, neboť u žalobkyně nepřihlédly k potřebě každodenní mimořádné péče jiné fyzické osoby (rodičů). Doplnující posudek namítané nedostatky neodstranil a neobjasnil rozpory posudku OSSZ a posudku PK MPSV. Posudky neobsahují závěry, z nichž by bylo možno zjistit zdravotní stav žalobkyně, nesplňují požadavky stanovené metodickým pokynem a nevypořádaly se s lékařskými podklady, zejména lékařskou zprávou MUDr. P., ve které se uvádí, že v posledním roce dochází k dekompenzaci PKU a hladina fenylalaninu byla zvýšena nad bezpečnou hranici. Doplnující posudek se námitkami žalobkyně nevypořádal; obsahuje pouze stejné závěry jako posudek PK MPSV. Žalovaný proto rozhodoval na základě neúplně zjištěného skutkového stavu. K tomu odkázala na nález Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2018, sp. zn. III. ÚS 4160/16.

7. Žalobkyně též poukázala na nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2018, jelikož se žalovaný nevypořádal s jejími námitkami, pouze uvedl, že se ztotožňuje s posudky posudkové komise a považuje je za úplné, objektivní a přesvědčivé. V této souvislosti žalobkyně odkázala na judikaturu, která zdůrazňuje nutnost řádného odůvodnění, ze kterého musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů.
8. Žalobkyně zdůraznila, že na základě předchozí žaloby Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 11. 2019, č. j. 49 Ad 27/2018-33, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2018 a věc mu vrátil k dalšímu řízení z důvodu nepřezkoumatelnosti a porušení práv žalobkyně plynoucích z § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
9. Žalovaný v dalším řízení doručil žalobkyni nový posudek posudkové komise ze dne 22. 5. 2020 (dále též „nový posudek“). Žalobkyně ve vyjádření k podkladům ze dne 24. 6. 2020 namítla, že nový posudek hodnotil její zdravotní stav znovu zcela odlišně, a to ačkoli jeden z členů posudkové komise byl členem posudkové komise, která vyhotovila předchozí posudek, a oba posudky vychází ze stejných vstupních údajů. Žalobkyně nesouhlasila s hodnocením nového posudku týkajícím se zvládání jednotlivých základních životních potřeb a posouzení užívání léků, léčivých přípravků, doplňků stravy a speciálních potravin. Nový posudek neobsahuje řádně zjištěný skutkový stav a absentuje v něm řádné vypořádání podkladové dokumentace. Všechny posudky vyhotovené ve správním řízení jsou vzájemně rozporné, přestože pracují se stejnými vstupními hodnotami.
10. Žalobkyně se až v napadeném rozhodnutí dozvěděla, že žalovaný vycházel z podkladů, které byly zařazeny do správního spisu až poté, kdy se dne 24. 6. 2020 vyjádřila k podkladům rozhodnutí. Dne 2. 7. 2020 byla do spisu doplněna zpráva posudkové komise žalovaného, která se zabývala námitkami žalobkyně ze dne 24. 6. 2020. Žalobkyně zjistila, že tato zpráva byla vyžádána na základě emailové komunikace ze dne 30. 6. 2020, která nebyla založena do spisu a je pouze součástí komunikace s posudkovou komisí. Žalobkyně

má za to, že došlo k porušení povinností žalovaného plynoucích z § 17 odst. 1 správního řádu a jejich procesních práv, zejména práva vyjádřit se ke všem podkladům.

11. Žalobkyně závěrem shrnula, že žalovaný nezjistil stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Ačkoli žalobkyně na pochybnosti, nejasnosti a rozpory upozornila, žalovaný se s nimi nevypořádal, a napadené rozhodnutí je proto opět nepřezkoumatelné. Závěrem namítla, že žalovaný nerespektoval závazný právní názor vyslovený Krajským soudem v Praze v rozsudku ze dne 29. 11. 2019, č. j. 49 Ad 27/2018-33.
12. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve vyjádření nejprve zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení. Žalovaný má za to, že se posudková komise v novém posudku dostatečně vyjádřila k základním životním potřebám „péče o zdraví“ a „osobní aktivity“, které byly uznány jako nezvládané v přechozích posudcích. Péče o zdraví byla oproti posudku OSSZ posudkovou komisí považována za zvládanou, jelikož žalobkyně nevyžadovala mimořádnou péči, tj. takovou, která by svým rozsahem, intenzitou nebo náročností podstatně přesahovala péči poskytovanou osobě téhož věku. Za mimořádnou péči nelze považovat stav s malými nároky na léčebná opatření, jako je užívání léků jednou denně, odběr krve jednou v měsíci a užívání léku Vigantol dvakrát týdně. Žalobkyni byly podávány speciální doplňky výživy, tj. speciální potraviny pro zvláštní lékařské účely po každém hlavním jídle. Jejich užívání souviselo s dodržováním dietního režimu, a proto spadá pod základní životní potřebu „stravování“. Ve vztahu k základní životní potřebě „osobní aktivity“ žalovaný konstatoval, že duševní, fyzické a smyslové funkce žalobkyně jsou normální, takže je schopna tuto základní životní potřebu zvládat na úrovni svého věku. Není omezena při navazování kontaktů a vztahů s jinými osobami, je schopna si plánovat a uspořádat své aktivity, stanovit si a dodržet denní program, být ve styku se společenským prostředím a vykonávat aktivity obvyklé věku. Může se věnovat i mimoškolním aktivitám a sportu. Studium na gymnáziu v místě bydliště nelze považovat za omezení ve vzdělání. Nemožnost účastnit se vícedenních školních akcí, které se konají maximálně několikrát za rok, není obecně důvodem pro zařazení osobních aktivit mezi nezvládané základní životní potřeby, neboť nejde o každodenní potřebu pomoci či mimořádnou péči.
13. K námitkám žalobkyně ohledně rozdílnosti posudkových závěrů žalovaný uvedl, že posudek PK MPSV a jeho doplnění ze dne 23. 5. 2018 byly shledány soudem nepřesvědčivými, a proto jimi nelze argumentovat. Přítomnost téhož lékaře při opětovném posouzení je u komisionálního posuzování možná. Při novém posouzení byly znovu prostudovány lékařské nálezy obsažené ve zdravotní dokumentaci, dokumentace praktického lékaře a nález doložený v odvolacím řízení ze dne 17. 3. 2020 od MUDr. R. P. Mezi nezvládané byla zařazena pouze základní životní potřeba „stravování“. Nový posudek ze dne 22. 5. 2020 není s předchozím posudkem PK MPSV včetně jeho doplnění v rozporu, pokud se týká dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, duševních, fyzických a smyslových funkcí žalobkyně. Rozpor je pouze ve vyhodnocení dopadu na schopnost zvládat základní životní potřebu „péče o zdraví“ mezi lékařem OSSZ a oběma posudkovými komisemi žalovaného a ve vyhodnocení základní životní potřeby „osobní aktivity“ mezi komisí žalovaného jednající dne 21. 2. 2018 a dne 22. 5. 2020. Důvody pro zařazení této základní životní potřeby mezi zvládané posudková komise v posudku ze dne 22. 5. 2020 dostatečně zdůvodnila.
14. Žalobkyně v replice poukázala na to, že se žalovaný nevyjádřil k její námitce, že byla postupem žalovaného zkrácena na právech, neboť žalovaný vycházel při vydání

napadeného rozhodnutí z podkladů, které byly do správního spisu zařazeny až poté, kdy se žalobkyně k podkladům vyjádřila. Žalobkyně shrnula, že byla porušena její procesní práva, neboť se nemohla vyjádřit ke všem podkladům, a že žalovaný nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný se nevypořádal s rozpory, ač na ně byl upozorněn. Žalobkyně trvala na tom, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nerespektuje závazný právní názor soudu.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). O žalobě rozhodl soud bez jednání, neboť žalobkyně s tím souhlasila a souhlas žalovaného se presumuje, jelikož na výzvu soudu nesdělil, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

16. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 15. 5. 2017 bylo z moci úřední na základě § 23 zákona o sociálních službách zahájeno správní řízení ve věci opětovného posouzení nároku (a výše) dávky příspěvek na péči týkající se žalobkyně, do té doby pobírající příspěvek na péči coby osoba do 18 let věku závislá na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I.
17. Podle záznamu o sociálním šetření ze dne 31. 5. 2017 matka žalobkyni připravuje speciální stravu, sestavuje dietní plán, musí stravu odvažovat, odpočítávat, co žalobkyně nesnědla a nahradit jinou složkou potravy. Žalobkyně nemůže navštěvovat školní jídelnu, na obědy chodí k matce do zaměstnání. Užívá preparát Milupa Sekunda, matka dohlíží na dietní režim, s ohledem na pubertální věk je nutná kontrola a dohled. V rámci osobních aktivit je uvedeno, že žalobkyně se věnuje keramice a cizím jazykům. Žalobkyně uvedla, že nemůže s kamarády na delší pobyty, např. tábory či vícedenní výlety, neboť nikde není vhodná dietní strava. Žalobkyně v té době navštěvovala 9. třídu základní školy v Mnichově Hradišti, v kolektivu byla adaptována. Lékařem byl doporučen výběr střední školy v místě bydliště kvůli kontrole a výběru vhodné stravy. Žalobkyně bude navštěvovat čtyřleté gymnázium. Dle závěru sociálního šetření je žalobkyně limitována ve svých aktivitách, při pobytech mimo domácnost, ve výběru školy a z důvodu puberty vyžaduje dohled nad příjmem potravy a přípravou stravy, přičemž je nutná její edukace o dodržování diety.
18. Podle posudku OSSZ žalobkyně nezvládá dvě základní životní potřeby: stravování a péči o zdraví. Dle platné legislativy se u žalobkyně nejedná o žádný ze stupňů závislosti na péči druhých. V posudku je uvedeno, že vychází z dokumentace praktického lékaře pro děti, nález odborného lékaře a sociálního šetření. Žalobkyně trpí fenyketonurií klasické formy s přísnou celoživotní dietou s nutností dodržování pravidel a léčby v Centru metabolických vad. Je soběstačná přiměřeně věku, bez poruchy orientace a mentálního či smyslového postižení. Žalobkyně je normálně komunikující, komunikativní a mobilní. Žalobkyně je již ve vyšším věku (15,5 roku) a je odpovědná za dodržení režimu i diety. Příspěvek na péči není příspěvkem na dietu ani odškodněním, ale odměnou matky – pečující osoby – za eventuální konkrétně poskytovanou pomoc. Osobní aktivity jsou sice omezeny pro neschopnost zařízení připravit dietu, i střední škola je dle žalobkyně omezena pro místo bydliště, nejde ale s ohledem na zralejší věk o konkrétní pomoc.

Poslední uznání nezvládání této základní životní potřeby bylo hraniční při nižším věku žalobkyně.

19. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobkyni příspěvek na péči odejmut počínaje datem 1. 11. 2017. Odůvodnění odkazuje na sociální šetření a závěry posudku OSSZ.
20. V odvolání žalobkyně nesouhlasila s tím, že jí nebylo uznáno nezvládání základní životní potřeby „osobní aktivity“, neboť je v nich z důvodu svého onemocnění i nadále limitována. Jako příklad uvedla, že si musela zvolit gymnázium v místě pracoviště matky, která jí na pracovišti ohřívá oběd. Nedávno matka žalobkyně řešila problém se stravováním na lyžařském výcviku, neboť ubytovací zařízení není schopno skladovat a ohřívát připravená jídla. Aby mohla žalobkyně jet na lyžařský výcvik a nevypadla z nového kolektivu na gymnázium, matka si musí vzít dovolenou a ve vedlejším hotelu zajistit celodenní stravování. Dále poukázala na lékařskou zprávu MUDr. P. ze dne 29. 11. 2017, která uvádí dekompenzaci PKU v posledním roce a nabádá k přesnému dodržování speciální diety a její přípravě. Žalobkyně toto není schopna samostatně zvládat a zapojit se do školního kolektivu nebo kolektivu ve sportovním klubu, natož aby mohla jet se sportovním klubem na zahraniční soustředění. V lékařské zprávě je uvedeno, že žalobkyně je kvůli zajištění diety omezena v běžných volnočasových aktivitách dostupných vrstevníkům.
21. Posudková komise v posudku PK MPSV dospěla k závěru, že žalobkyně k datu vydání prvostupňového rozhodnutí nezvládala ZŽP stravování a osobní aktivity a tento stav existoval i ke dni 1. 6. 2017. V rámci zjištění při jednání posudkové komise je popsáno, že zástupci žalobkyně uvedli, že žalobkyně musí dodržovat speciální dietu, nemůže proto chodit na obědy ve škole ani se účastnit jakýchkoli školních, sportovních či jiných volnočasových aktivit, i pokud trvají jen jeden den mimo domov. Nemůže na sportovní zápasy mimo bydliště, sportovní víkendová soustředění nebo školní lyžařský výcvik. Je proto ve srovnání se svými vrstevníky omezená ve volnočasových aktivitách. Léky pravidelně neužívá, jen potravinové doplňky a jednou týdně vitamín D. V posudku jsou shrnuty lékařské nálezy praktického lékaře ze dne 11. 8. 2017 a MUDr. P. ze dne 28. 3. 2017 a 29. 11. 2017. Posudková komise dospěla k závěru, že žalobkyně musí pro vrozenou metabolickou vadu dodržovat speciální dietu doplňovanou potravinovými doplňky a vitaminy a nad konzumaci vhodné stravy potřebuje vzhledem k věku dohled. Podle záznamu ze sociálního šetření užívá doplněk stravy Milupa. Žalobkyně neužívá pravidelně žádné léky (pouze 1x týdně vitamin D) a je schopná reagovat na aktuální zdravotní problém – sdělit ho dospělé osobě, nepotřebuje tedy mimořádnou péči při péči o zdraví. Žalobkyně navštěvuje běžnou školu, kde je dobře adaptovaná, má v ní a v místě bydliště kamarády. Dokáže tedy navazovat vztahy. Zájmy má přiměřené věku, dokáže si vyřizovat každodenní záležitosti. Je však limitovaná kvůli stravě při všech svých aktivitách školních, sportovních i běžných volnočasových mimo domov, byť by trvaly jen jeden den, protože speciální dietu není mimo domov možno zajistit, potřebuje tedy mimořádnou péči při osobních aktivitách. V posudku OSSZ nebyla správně aplikována posudková kritéria, neboť byla jako nezvládaná hodnocena péče o zdraví. Jediným léčebným prostředkem u fenylketonurie je dodržování diety, což patří dle posudkových kritérií mezi úkony hodnocené při stravování, stejně jako podávání potravinových doplňků a vitamínů. Závěrem posudku bylo konstatováno, že žalobkyně nebyla k datu vydání prvostupňového rozhodnutí osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby.
22. Přípisem ze dne 26. 2. 2018 žalovaný žalobkyni vyrozuměl o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve lhůtě pěti pracovních dnů ode dne doručení

tohoto přípisu. Vyrozumění bylo doručeno dne 1. 3. 2018, den 6. 3. 2018 byl doručen posudek. Žalobkyně na výzvu reagovala podáním ze dne 8. 3. 2018, v němž poukázala na rozpory mezi posudkem OSSZ a posudkem PK MPSV, které nebyly řádně odůvodněny. Závěr posudku PK MPSV podle žalobkyně odporuje hodnotícím kritériím uvedeným ve vyhlášce č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „prováděcí vyhláška“). Podřazení podávání vitaminů a potravinových doplňků pod základní životní potřebu „stravování“ dle žalobkyně představuje nepřipustně extenzivní výklad prováděcí vyhlášky. Podávání vitaminů by mělo být hodnoceno v rámci péče o zdraví. V doplnění vyjádření ze dne 20. 3. 2018 matka žalobkyně poukázala ve vztahu k péči o zdraví na to, že žalobkyně pravidelně na základě lékařského předpisu užívá přípravek specializované péče Milupa PKU Advanta 3. Jde o léčivý přípravek označený symbolem „S“, který lze užívat pouze na základě lékařského předpisu specializovaného pracoviště, nikoli potravinový doplněk, a poukázala na rozdíl mezi doplňkem stravy a užíváním potravin pro zvláštní lékařské účely.

23. Žalovaný si vyžádal od posudkové komise doplňující posudek. Podle doplňujícího posudku ze dne 23. 5. 2018 nebyly shledány důvody pro změnu dřívějšího posudkového závěru. Posudková komise zopakovala, že žalobkyně neužívá pravidelně žádné léky, jen jednou týdně vitamin D, je schopna reagovat na akutní zdravotní problém a sdělit ho dospělé osobě. Nemá nařízeno dodržování žádného speciálního léčebného režimu, nepotřebuje tedy mimořádnou péči při základní životní potřebě „péče o zdraví“. Vzhledem k fenylketonurii je jediným léčebným opatřením striktní dodržování diety, žalobkyně tedy potřebuje mimořádnou péči při základní životní potřebě „stravování“. Dodržování speciální diety je omezující při školních, sportovních či volnočasových aktivitách mimo domov, což posudková komise zohlednila, kdy hodnotila jako nezvládanou životní potřebu „osobní aktivity“.
24. Přípisem žalovaného ze dne 24. 5. 2018 žalovaný žalobkyni vyrozuměl o tom, že obdržel doplňující posudek, v němž nebyly shledány důvody pro změnu již přijatého posudkového závěru, a že již byly shromážděny dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí o odvolání a skončeno dokazování. Přípis byl doručen do datové schránky právního zástupce žalobkyně téhož dne.
25. Podáním ze dne 29. 5. 2018 žalobkyně požádala o zaslání doplňujícího posudku, který zástupce žalobkyně obdržel dne 30. 5. 2018.
26. Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 6. 2018, č. j. MPSV-2018/113405-912, doručeným zástupci žalobkyně dne 11. 6. 2018 v 11:26 hodin zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění shrnul průběh správního řízení a ocitoval závěry posudku MPSV a doplňujícího posudku ze dne 23. 5. 2018. Za žalobkyni nezvládané tudíž považoval základní životní potřeby stravování a osobní aktivity. Konstatoval, že posudky považuje za úplné, objektivní a přesvědčivé.
27. Dne 11. 6. 2018 v 12:47 hodin bylo žalovanému doručeno vyjádření zástupce žalobkyně k podkladům rozhodnutí, v němž zejména poukázal na to, že doplňující posudek nic nového nepřináší, protože pouze opakuje skutečnosti uvedené již v předcházejícím posudku a zcela pomíjí námitky žalobkyně proti posudku PK MPSV. Dle žalobkyně je zjevné, že se posudková komise zdravotním stavem žalobkyně zabývala pouze povrchně.
28. Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2019, č. j. 49 Ad 27/2018-33, bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, a to z důvodu

nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Krajský soud shledal, že se žalovaný za pomoci posudkové komise důsledně nevypořádal s námitkami žalobkyně týkajícími se schopnosti zvládat základní životní potřebu „péče o zdraví“. Zavázal žalovaného, aby věc důsledněji posoudil, skutečně se vypořádal s uplatněnými námitkami a své rozhodnutí přesvědčivým způsobem odůvodnil, zejména aby zodpověděl otázky vymezené v bodě 39 zrušujícího rozsudku. V něm krajský soud uložil žalovanému za pomoci posudkové komise posoudit, zda zdravotní stav žalobkyně vyžadoval, aby brala přípravky Vigantol a Milupa PKU Advanta 3 (či jejich ekvivalenty), zda tyto přípravky představují léky nebo jen doplňky stravy, resp. zda jejich aplikace vyžaduje do té míry přesné dávkování, popř. načasování, a pochybení v jejich správné aplikaci je spojeno s natolik významnými dopady, že je třeba je hodnotit srovnatelně jako používání léků potřebných k dodržení léčebného režimu, popř. jako dodržování stanovených preventivních či léčebných opatření ve smyslu položky h) přílohy č. 1 k prováděcí vyhlášce, a konečně zda žalobkyně byla v posuzovaném období s ohledem na svůj věk a individuální schopnosti (včetně zmiňovaných komplikací spojených s obdobím pubertálního vývoje) v běžné a obvyklé kvalitě schopna tuto aktivitu zvládat. Krajský soud se podrobněji nezabýval základní životní potřebou „osobní aktivity“ a „stravování“, které byly uznány jako nezvládané. Důvodem pro zrušení rozhodnutí nebyla vada správního řízení, že žalovaný žalobkyni nestanovil lhůtu k vyjádření se k doplňujícím posudkům ze dne 31. 5. 2018, neboť podání žalobkyně učiněné v den vydání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2018, které nebylo zohledněno a vypořádáno, neobsahovalo žádné nové podstatné argumenty, a to proto, že nové argumenty nebyly ani v doplňujícím posudku, na nějž podání reagovalo.

29. V navazujícím řízení byl vyhotoven dne 22. 5. 2020 nový posudek týkající se žalobkyně. Posudková komise po posouzení v nepřítomnosti žalobkyně konstatovala, že žalobkyně není schopna zvládat pouze základní životní potřebu „stravování“. Posudková komise vycházela ze spisu OSSZ, sociálního šetření, zdravotní dokumentace a lékařského nálezu MUDr. R. P. ze dne 17. 3. 2020. Vyšla z toho, že žalobkyně je v ambulantní péči pro vrozenou metabolickou poruchu přeměny aminokyseliny fenylalaninu na tyrozin, tj. klasickou fenylketonurii. Musí proto dodržovat přísný dietní režim se sníženým obsahem bílkovin a doplňovat chybějící aminokyseliny speciálními výživovými doplňky, tj. speciálními potravinami pro zvláštní lékařské účely po každém hlavním jídle. Musí také dodržovat pravidelný stravovací režim. Je nutné propočítávat kalorický příjem a příjem fenylalaninu v potravinách. Kompenzace metabolického onemocnění byla ode dne 1. 6. 2017 dle nálezů z ambulance dlouhodobě dobrá a tento stav trval až do nynějšího jednání posudkové komise. Ke zvýšení fenylalaninu nad normu docházelo jen občas. Ke dni 1. 6. 2017 byl intelekt žalobkyně normální, byla orientovaná a komunikovala přiměřeně. Zrak a sluch měla v pořádku, nález na pohybovém ústrojí byl normální. Její výživa byla přiměřená, somatický interní nález byl v normě, byla kontinentní. Tento stav se dle lékařské dokumentace neměnil. Péči o vlastní osobu zvládala přiměřeně věku, bylo jí třeba pomáhat v oblasti přísné diety. Bylo třeba dohlížet na užívání potravin pro zvláštní lékařské účely a upravovat dietu dle stavu. Zhruba jednou měsíčně je třeba provedení odběru kapky krve. Z těchto důvodů shledala posudková komise ve shodě s posudkovým lékařem OSSZ za nezvládanou potřebu stravování, jelikož byla vyžadována mimořádná pomoc. Jednalo se o pomoc při dodržování přísné diety se sníženým obsahem bílkovin, doplňování chybějících aminokyselin speciálními výživovými doplňky po každém hlavním jídle a v dohledu nad pravidelným stravováním. Na rozdíl od lékaře OSSZ nebyla uznána za nezvládanou základní životní potřebu „péče o zdraví“, protože žalobkyně

nevyžadovala mimořádnou péči. Mimořádnou péčí se rozumí péče, která podstatně přesahuje péči osobě téhož věku svým rozsahem, intenzitou nebo náročností. Podstatností se rozumí zvýšení o více než jednu třetinu oproti péči o dítě bez zdravotního postižení. Za mimořádnou péči nelze považovat stav s malými nároky na léčebná opatření, jakým je například užívání léků jednou denně. Odběr krve jednou v měsíci a užívání léku Vigantol dvakrát týdně nelze považovat za mimořádnou péči. Žalobkyni byly podávány speciální doplňky výživy, speciální potraviny pro zvláštní lékařské účely po každém hlavním jídle. Jejich podávání souviselo s dodržováním lékařem stanoveného dietního režimu, jehož posouzení spadá pod stravování. Pokud by žalobkyně nedodržela dietní režim, jehož součástí je i příjem speciálních potravin, došlo by k narušení jejího vývoje, což dle posudkové komise nemění nic na tom, že se jedná o stravování. Osobní aktivity je žalobkyně schopna zvládat přiměřeně věku, protože její duševní, fyzické a smyslové funkce jsou normální. Není proto omezena při navazování kontaktů a vztahů, plánování a uspořádání svých aktivit, stanovení a dodržování programu, stýkání se se společenským prostředím a vykonávání aktivit obvyklých věku. Stravování ve škole, na táborech, výletech apod. nespadá pod osobní aktivity, ale pod stravování. Proto byla základní životní potřeba „osobní aktivity“ shledána zvládanou. Žalobkyně se mohla věnovat mimoškolním aktivitám, včetně sportů. Studium gymnázia v místě bydliště nelze považovat za omezení ve vzdělání. Nemožnost účastnit se vícedenních školních aktivit konajících se jednou, nanejvýš několikrát do roka, není obecně důvodem pro nezvládání ZŽP osobní aktivity, jelikož se nejedná o každodenní potřebu pomoci ani mimořádnou péči. Žalobkyně byla schopna ostatní základní životní potřeby vykonávat v přijatelném standardu, což dokládají lékařské nálezy i záznam ze sociálního šetření. Sice byla žalobkyně posudkem ze dne 22. 3. 2013 shledána osobou závislou na pomoci jiné osoby ve stupni I do 31. 5. 2017, nicméně se jednalo o posudkové nadhodnocení. Žalobkyně sice byla nucena dodržovat dietní režim, v péči o zdraví však nevyžadovala mimořádnou péči, protože se s žádným jiným onemocněním neléčila, osobní aktivity zvládala přiměřeně věku, neboť neměla pohybové, smyslové ani duševní postižení.

30. Podáním ze dne 24. 6. 2020 se žalobkyně vyjádřila k novému posudku. Poukázala na to, že tento posudek hodnotí zdravotní stav znovu odlišně, než jak bylo uvedeno v přechozích posudcích, přestože posudky pracovaly se stejnými vstupními údaji a jeden ze členů posudkové komise byl též (MUDr. N. T.). Žalobkyně zdůraznila, že nesouhlasí se zhodnocením týkajícím se otázek posouzení užívání léků, léčivých přípravků, doplňků stravy a speciálních potravin. Posudky neobsahují dostatečné zjištění skutkového stavu věci. Absentuje v nich vypořádání se zdravotní dokumentací a jsou vzájemně v rozporu. Nelze proto dospět k závěru, který zdravotní posudek je správný a z jakých důvodů. Žalobkyně uzavřela, že trvá na svých již vznesených námitkách.
31. Sdělením ze dne 1. 7. 2020 předsedkyně posudkové komise žalovaného sdělila, že se již v novém posudku s námitkami týkajícími se základní životní potřeby „péče o zdraví“ dostatečně vypořádala a vysvětlila odchýlení se od posudku OSSZ. Rovněž zdůvodnila, proč považuje za zvládané osobní aktivity. Posudek PK MPSV byl shledán nepřesvědčivým, proto jím nelze argumentovat. Dále poukázala na to, že hodnocení posudkové komise je komisionální a není vyloučena opětovná přítomnost jednoho z lékařů. Při novém posouzení byly znovu prostudovány lékařské nálezy obsažené ve zdravotní dokumentaci, dokumentace praktického lékaře a nález doložený v odvolacím řízení ze dne 17. 3. 2020 od MUDr. R. P. Mezi nezvládané byla zařazena pouze základní životní potřeba „stravování“. Nový posudek ze dne 22. 5. 2020 není s posudkem OSSZ a

posudkem PK MPSV včetně jeho doplnění ze dne 23. 5. 2018 v rozporu v části, která se týká dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, duševních, fyzických a smyslových funkcí žalobkyně. Rozpory jsou mezi posudkem OSSZ a posudkem PK MPSV v části týkající se hodnocení základní životní potřeby „osobní aktivity“ a mezi posudky posudkové komise u základní životní potřeby „péče o zdraví“. Veškeré rozpory však byly dostatečně zdůvodněny.

32. Následně vydal žalovaný napadené rozhodnutí, v němž zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a plně převzal závěry posudkové komise ze dne 22. 5. 2020 a sdělení ze dne 1. 7. 2020, která podrobně citoval.

Posouzení žalobních bodů

33. Podle § 7 odst. 1 věty první a druhé zákona o sociálních službách se příspěvek na péči poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob.
34. Podle § 7 odst. 2 zákona o sociálních službách má nárok na příspěvek osoba uvedená v § 4 odst. 1, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8, mimo jiné pokud jí tuto pomoc poskytuje osoba blízká.
35. Podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona o sociálních službách se osoba do 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři základní životní potřeby, a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby.
36. Podle § 9 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona o sociálních službách se u osoby do 18 let věku při posuzování stupně závislosti na pomoci jiné osoby hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví a osobní aktivity.
37. Podle § 9 odst. 2 zákona o sociálních službách schopnost zvládat základní životní potřebu péče o zdraví se hodnotí ve vztahu ke konkrétnímu zdravotnímu postižení a režimu stanovenému ošetřujícím lékařem. Podle § 9 odst. 4 zákona o sociálních službách se při hodnocení schopnosti zvládat ZŽP hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat ZŽP; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Podle § 9 odst. 5 zákona o sociálních službách musí pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat ZŽP v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku.
38. Podle § 1 odst. 1 prováděcí vyhlášky se schopnost osoby zvládat základní životní potřeby pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí podle aktivit, které jsou pro jednotlivé základní životní potřeby vymezeny v příloze č. 1.

39. Podle § 1 odst. 2 a 3 prováděcí vyhlášky se schopnost osoby zvládat základní životní potřeby pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí v přirozeném sociálním prostředí a s ohledem na věk fyzické osoby. Při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby se hodnotí tělesné struktury a tělesné funkce duševní, mentální, smyslové, oběhové, dechové, hematologické, imunologické, endokrinologické, metabolické, zažívací, vylučovací, neuromuskuloskeletální, včetně hrubé a jemné motoriky, a funkce hlasu, řeči a kůže, a to ve vztahu k rozsahu a tíži poruchy funkčních schopností.
40. Podle § 1 odst. 4 prováděcí vyhlášky se za neschopnost zvládání základní životní potřeby považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu. Přijatelným standardem se rozumí zvládání základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.
41. Podle § 2 odst. 1 prováděcí vyhlášky se při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení.
42. Podle § 2a prováděcí vyhlášky platí, že pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 prováděcí vyhlášky, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
43. Podle přílohy č. 1 prováděcí vyhlášky jsou základní životní potřeby stravování, péče o zdraví a osobní aktivity vymezeny následujícím způsobem:
- d) Stravování: Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nalít nápoj, rozdělit stravu na menší kousky a naservírovat ji, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim, konzumovat stravu v obvyklém denním režimu, přemístit nápoj a stravu na místo konzumace.
 - h) Péče o zdraví: Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovené preventivní, léčebné a léčebně rehabilitační a ošetrovatelské postupy a opatření a používat k tomu potřebné léky nebo pomůcky, rozpoznat zdravotní problém a v případě potřeby vyhledat nebo přivolat pomoc.
 - i) Osobní aktivity: Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna navazovat kontakty a vztahy s jinými osobami, plánovat

a uspořádat osobní aktivity, styku se společenským prostředím, stanovit si a dodržet denní program, vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí, například vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti.

44. Podle § 36 odst. 3 správního řádu, nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. To se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
45. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. To platí i pro rozhodnutí odvolacího orgánu (§ 93 odst. 1 správního řádu).
46. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.
47. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je nerespektování závazného právního názoru vysloveného správním soudem ve zrušujícím rozsudku samo o sobě důvodem zrušení nového rozhodnutí správního úřadu pro nezákonnost (srov. např. rozsudky ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002-25, č. 73/2004 Sb. NSS, či ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 110/2002-25).
48. Soud předně uvádí, že převážná část žaloby kopíruje žalobu, o které soud rozhodl již rozsudkem č. j. 49 Ad 27/2018-33. Soud neshledal důvod se od závazného právního názoru v něm vysloveného odchýlit a plně na něj odkazuje. Jak uvedl krajský soud v předchozím rozsudku, vada správního řízení spočívající v tom, že žalovaný žalobkyni v předchozím řízení nestanovil lhůtu k vyjádření se k doplňujícím posudku ze dne 31. 5. 2018 a nezohlednil v rozhodnutí ze dne 7. 6. 2018 podání žalobkyně učiněné toho dne, nebyla důvodem pro zrušení předchozího rozhodnutí žalovaného, neboť v doplňujícím posudku ani vyjádření žalobkyně nebyly obsaženy nové podstatné argumenty. Soud dodává, že tato procesní vada tím spíše nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí vydaného poté, kdy žalobkyně byla dne 17. 6. 2020 v dalším řízení vyrozuměna o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
49. Soud se dále zabýval námitkami žalobkyně, že žalovaný nerespektoval právní názor vyslovený v rozsudku č. j. 49 Ad 27/2018-33, dostatečně nezjistil stav věci a nevypořádal se s námitkami a rozpory, na které žalobkyně poukázala, a rozhodnutí je proto (opět) nepřezkoumatelné.
50. Jak uvedl zdejší soud v rozsudku č. j. 49 Ad 27/2018-33, posouzení schopnosti zvládat základní životní potřeby není intuitivní, ale vyplývá z objektivizovaných kritérií – příslušných dílčích aktivit základních životních potřeb vymezených v příloze č. 1 prováděcí vyhlášky. Jestliže v řízení o příspěvku na péči vzniknou pochybnosti o tom, zda je posuzovaný schopen zvládat určité dílčí aktivity základní životní potřeby, nepostačí pro zachování úplnosti, správnosti a přesvědčivosti posudku tyto pochybnosti rozptýlit paušálním tvrzením, že příslušnou základní životní potřebu posuzovaný zvládá, naopak je povinností lékařské posudkové služby tento závěr dostatečně a přesvědčivě odůvodnit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 Ads 167/2015-

27). Je nutné, aby se posudková komise vyjádřila ke schopnosti posuzované osoby zvládat veškeré aktivity vyjmenované u předmětných životních potřeb v příloze č. 1 k prováděcí vyhlášce, a to zejména ve vztahu k námitkám posuzované osoby (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Ads 262/2015-34). Své úvahy přitom musí posudková komise opřít o dostatečně zjištěný skutkový stav.

51. V souzené věci není sporné, že žalobkyně užívá přípravky Vigantol a Milupa PKU Advanta 3. Žalobkyně namítala, že přípravek Milupa PKU Advanta 3 je přípravkem specializované péče, jehož užívání nelze podřadit pod dodržování dietního režimu, jež se posuzuje v rámci základní životní potřeby „stravování“, ale při posouzení zvládnutí základní životní potřeby „péče o zdraví“.
52. Krajský soud v návaznosti na námitky žalobkyně zrušujícím rozsudkem č. j. 49 Ad 27/2018-33 zavázal žalovaného, aby za pomoci posudkové komise posoudil, zda zdravotní stav žalobkyně vyžadoval, aby brala přípravky Vigantol a Milupa PKU Advanta 3 (či jejich ekvivalenty), zda tyto přípravky představují léky nebo jen doplňky, resp. zda jejich aplikace vyžaduje do té míry přesné dávkování, popř. načasování, a pochybení v jejich správné aplikaci je spojeno s natolik významnými dopady, že je třeba je hodnotit srovnatelně jako používání léků potřebných k dodržení léčebného režimu, popř. jako dodržování stanovených preventivních či léčebných opatření ve smyslu položky h) přílohy č. 1 k prováděcí vyhlášce, a konečně zda žalobkyně byla v posuzovaném období s ohledem na svůj věk a individuální schopnosti (včetně zmiňovaných komplikací spojených s obdobím pubertálního vývoje) v běžné a obvyklé kvalitě schopna tuto aktivitu zvládat. Žalovaný proti tomuto rozsudku nepodal kasační stížnost a je vysloveným právním názorem vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
53. Soud souhlasí s žalobkyní, že posouzení posudkové komise a žalovaného požadavkům vymezeným v rozsudku č. j. 49 Ad 27/2018-33 nedostálo. V novém posudku posudková komise uvedla, že žalobkyně nezvládala základní životní potřebu „stravování“, neboť musí dodržovat přísnou dietu a doplňovat chybějící aminokyseliny speciálními doplňky výživy, tj. speciálními potravinami pro zvláštní lékařské účely po každém hlavním jídle, dietu je nutno propočítávat po stránce kalorického příjmu a příjmu fenylalaninu v potravinách. *Žalobkyně potřebovala pomoc při dodržování přísné diety se sníženým obsahem bílkovin, doplňování chybějících aminokyselin speciálními doplňky výživy (tj. speciálními potravinami pro zvláštní lékařské účely) po každém hlavním jídle* a dohled nad dodržováním pravidelného stravovacího režimu. Nezvládanou neshledala posudková komise základní životní potřebu „péče o zdraví“ s tím, že potřebu odběru krve jednou měsíčně a užívání Vigantolu dvakrát týdně nelze považovat za mimořádnou péči. Pokud jde o podávání speciálních doplňků výživy po každém hlavním jídle, pouze uvedla, že souviselo s dodržováním lékařem stanoveného dietního režimu, jehož dodržení spadá pod „stravování“. Pokud by nebyl dietní režim včetně příjmu speciálních potravin pro lékařské účely dodržován, došlo by k narušení vývoje žalobkyně.
54. Posudková komise se výslovně nevyjádřila k tomu, zda přípravky Vigantol a Milupa PKU Advanta 3 představují léky, případně zda je jejich užívání srovnatelné s léky, nebo jde toliko o doplňky. Implicitně z nového posouzení vyplývá, že Vigantol užívaný dvakrát týdně byl hodnocen jako lék. Pokud jde o přípravek Milupa PKU Advanta 3, posudková komise uvedla, že jde o *speciální doplněk výživy, tj. speciální potravinu pro zvláštní lékařské účely*. Posudková komise se pak omezila na konstatování, že podávání speciálních doplňků výživy po každém hlavním jídle *souviselo s dodržováním dietního režimu*, který je hodnocen

v rámci životní potřeby stravování. Posudková komise ovšem přes závazný právní názor vyslovený v předchozím zrušujícím rozsudku v případě přípravku Milupa PKU Advanta 3 neuvedla, nakolik přesné dávkování a načasování jeho užívání vyžaduje a jaké jsou důsledky případných pochybení při aplikaci, aby bylo možné posoudit, zda není v případě žalobkyně třeba je hodnotit jako používání léků potřebných k dodržení léčebného režimu, popř. dodržování stanovených preventivních či léčebných opatření ve smyslu položky h) přílohy č. 1 k prováděcí vyhlášce, nad rámec dodržování stanoveného dietního režimu (dodržování přísné diety se sníženým obsahem bílkovin) zohledněného v rámci základní životní potřeby stravování. Pokud jde o pochybení při aplikaci, posudková komise pouze zcela obecně uvedla, že pokud by nebyl dietní režim včetně příjmu speciálních potravin pro lékařské účely užívaných po každém hlavním jídle dodržován, došlo by u žalobkyně k narušení vývoje. Není však patrné, nakolik přesné dávkování přípravků vyžaduje a jaké případné následky má (např. i jednorázové či občasně) pochybení při jeho užívání (nepřesnost, zpoždění či vynechání aplikace). Nelze přehlédnout, že i MUDr. P. v lékařské zprávě ze dne 29. 11. 2017 rozlišovala mezi přípravou dietní stravy, resp. dodržováním diety se sníženým obsahem bílkovin, a užíváním léčebného přípravku – potraviny pro zvláštní lékařské účely k doplňování chybějících aminokyselin. Byť jde o potravinu pro zvláštní lékařské účely, která je určena pro řízenou dietní výživu pacientů k použití pod lékařským dohledem, u nichž řízené dietní výživy nelze dosáhnout pouze změnou normální stravy [čl. 2 písm. g) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 609/2013], takové označení bez individuálního posouzení ještě nepostačí ve světle závazného právního názoru vysloveného v předchozím rozsudku pro závěr, že pomoc při užívání přípravku je na místě hodnotit v rámci základní životní potřeby stravování (zvládnutí dietního režimu). Nadto lze poznamenat, že posudková komise neuvedla, na základě jakých podkladů a úvah posoudila přípravek jako potravinu pro zvláštní lékařské účely a nikoli jako léčivý přípravek. Soud si je vědom, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 6. 2014, č. j. 4 Ads 75/2014-20, č. 3113/2014 Sb. NSS, konstatoval, že zvládnutí dietního režimu (v uvedeném případě bezlepkové diety při celiakii) je hodnoceno v rámci základní životní potřeby stravování ve smyslu § 9 odst. 1 písm. d) zákona o sociálních službách a přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., a nelze je *bez dalšího duplicitně* zohlednit při posuzování zvládnutí základní životní potřeby péče o zdraví dle § 9 odst. 1 písm. h) zákona o sociálních službách. V posuzovaném případě však soud zavázal žalovaného, aby za pomoci posudkové komise v konkrétním případě objasnil výše uvedené skutečnosti týkající se užívání přípravku Milupa PKU Advanta 3, a na jejich základě vyhodnotil, zda není jeho užívání srovnatelné s užíváním léků potřebných k dodržení léčebného režimu, popř. s dodržováním stanovených preventivních či léčebných opatření ve smyslu položky h) přílohy č. 1 k prováděcí vyhlášce, a posoudil, zda si byla sama žalobkyně schopna tyto přípravky připravit k požití. Nejde tedy o duplicitní hodnocení téže aktivity. Odpovídající skutková zjištění a na ně navazující přesvědčivé posouzení však napadené rozhodnutí, resp. nový posudek postrádá. Přitom nelze přehlédnout, že posudková komise jako možný dopad nedodržení užívání přípravku uvádí narušení vývoje žalobkyně, což je dopad velmi významný, přičemž přípravek je třeba dle posudku užívat po každém hlavním jídle. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nerespektoval závazný právní názor soudu vyslovený v rozsudku č. j. 49 Ad 27/2018, neboť se přesvědčivým způsobem nevypořádal s námitkami žalobkyně a nezodpověděl otázky uvedené v bodě 39 zrušujícího rozsudku, což je důvodem zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost.

55. S ohledem na výše uvedené je posudek posudkové komise ze dne 22. 5. 2020 neúplný a nepřesvědčivý. Bez předchozího odborného názoru posudkové komise nelze spolehlivě dospět k závěru, zda žalobkyně byla schopna bez nutné dopomoci zvládat v době od okamžiku odejmutí příspěvku do vydání napadeného rozhodnutí základní životní potřebu „péče o zdraví“, resp. dodržovat lékařem stanovený léčebný režim, neboť sám soud k tomu nemá potřebné odborné znalosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2010, č. j. 3 Ads 77/2009-59, či ze dne 22. 10. 2009, č. j. 3 Ads 48/2009-104). Vzhledem k tomu, že žalovaný závěry posudkové komise převzal, aniž si vyžádal doplnění posudku tak, aby odpovídal požadavkům plynoucím z předchozího rozsudku, a nevypořádal se s otázkami vymezenými krajským soudem ve zrušujícím rozsudku, je napadené rozhodnutí opět nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu.
56. Žalobkyně nesouhlasí také s posouzením základní životní potřeby „osobní aktivity“ jako zvládané. Namítla, že posudek ze dne 22. 5. 2020 je ve vztahu k této základní životní potřebě v rozporu s posudkem PK MPSV a závěr posudkové komise nebyl přes její námitky náležitě odůvodněn.
57. Posudková komise se musí vyjádřit ke schopnosti posuzované osoby zvládat veškeré aktivity vyjmenované u jednotlivých životních potřeb v příloze č. 1 prováděcí vyhlášky, případnými spornými dílčími aktivitami se musí detailně zabývat a své úvahy opřít o dostatečně zjištěný skutkový stav. Posudkové závěry musí jednoznačně a konkrétně zdůvodnit. Případné chybějící náležitosti posudku způsobující jeho nepřesvědčivost nebo neúplnost nemůže soud nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to nemá potřebnou odbornou erudici. Nenaplnění požadavků na přesvědčivost a úplnost posudku je vadou řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pro kterou musí krajský soud napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 Ads 167/2015-27, a ze dne 20. 12. 2018, č. j. 10 Ads 269/2018-27).
58. Posudková komise nejprve v posudku PK MPSV dospěla k závěru, že žalobkyně není schopna zvládat základní životní potřebu „osobní aktivity“, neboť potřebuje mimořádnou péči při osobních aktivitách, jelikož je kvůli stravě limitovaná při všech svých aktivitách školních, sportovních i běžných volnočasových mimo domov, byť by trvaly jen jeden den, protože speciální dietu není mimo domov možno zajistit. Naproti tomu v novém posudku ze dne 22. 5. 2020 posudková komise shledala základní životní potřebu „osobní aktivity“ zvládanou. K tomu uvedla, že duševní, fyzické i smyslové funkce žalobkyně jsou normální a žalobkyně je schopna vykonávat všechny dílčí aktivity vyjmenované pod písm. i) přílohy č. 1 prováděcí vyhlášky. Stravování ve školním zařízení, na táborech, školních výletech apod. není předmětem posouzení v rámci základní životní potřeby „osobní aktivity“, ale je hodnoceno v rámci „stravování“. Dle posudkové komise se žalobkyně mohla věnovat mimoškolním aktivitám, včetně sportování, přičemž studium gymnázia v místě bydliště nelze považovat za omezení ve vzdělání a nemožnost účastnit se vícedenních školních aktivit konajících se nanejvýš několikrát do roka neodůvodňuje uznat základní životní potřebu „osobní aktivity“ za nezvládanou, jelikož nejde o každodenní potřebu pomoci ani o mimořádnou péči.
59. Za situace, kdy posudková komise žalovaného dospěla v dalším řízení po rozhodnutí soudu k odlišnému závěru oproti svému předchozímu posouzení a změnila posouzení otázky zvládání životní potřeby „osobní aktivity“ v neprospěch žalobkyně, ač se soud touto

otázkou nezabýval, byla povinna své stanovisko přesvědčivě odůvodnit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 Ads 34/2018-17).

60. Soud připomíná, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu konkrétní zdravotní postižení obecně může vést k neschopnosti zvládat více základních životních potřeb, jestliže posuzované osobě reálně brání ve vykonávání více aktivit spadajících do různých životních potřeb ve smyslu prováděcí vyhlášky (viz rozsudek ze dne 30. 6. 2014, č. j. 4 Ads 75/2014-20). Ze zákona o sociálních službách a prováděcí vyhlášky nelze dovodit, že by omezení posuzované osoby zohledněné ve vztahu k jedné z posuzovaných životních potřeb nemohlo být současně zohledněno i pro účely potřeb dalších (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2020, č. j. 34 A 5/2017-45). Schopnost zvládat základní životní potřebu péče o zdraví je třeba hodnotit ve vztahu ke konkrétnímu zdravotnímu postižení i režimu stanovenému ošetřujícím lékařem (§ 9 odst. 2 zákona o sociálních službách). Jak plyne z § 1 odst. 4 prováděcí vyhlášky, za neschopnost zvládnutí základní životní potřeby se považuje i stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu. Přijatelným standardem se rozumí zvládnutí základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby. Posudková komise musí vyjít z kritéria přijatelného standardu, na kterém musí posuzovaná osoba každou konkrétní aktivitu zvládat, aby posudková komise, resp. žalovaný mohli dojít k závěru, že jde o zvládanou aktivitu. Obecně tedy nelze základní životní potřebu „osobní aktivity“, respektive veškeré dílčí aktivity, které zahrnuje, hodnotit jako zvládnuté pouze proto, že neschopnost je samostatně zvládat souvisí s lékařem stanoveným léčebným či dietním režimem. Vždy je třeba náležitě zohlednit skutkové okolnosti individuálního případu, vzít v úvahu konkrétní omezení plynoucí z dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, s ním souvisejícího režimu a rozsah péče, která musí být kvůli specifickému onemocnění žalobkyni poskytována při konkrétních aktivitách, aby je mohla vykonávat v přijatelném standardu, tedy kvalitě a způsobem, který lze považovat za běžný a obvyklý vzhledem k věku a sociálnímu prostředí. To však posudková komise neučinila. Současně je třeba konstatovat, že z posudku ze dne 22. 5. 2020 ani ze sdělení předsedkyně posudkové komise ze dne 1. 7. 2020 neplyne, jak (na základě jakých skutkových zjištění a úvah) dospěla k závěru, že žalobkyně byla schopna vykonávat aktivity obvyklé jejímu věku a prostředí a věnovat se mimoškolním aktivitám včetně sportovních, resp. že by byla omezena výlučně v účasti na vícedenních školních akcích. Nelze přehlédnout, že v předchozím posudku posudková komise konstatovala, že žalobkyně je kvůli stravě a speciální dietě limitovaná *při všech svých aktivitách školních, sportovních i běžných volnočasových mimo domov, byť by trvaly jen jeden den*. Posudková komise přitom zjevně vyšla mimo jiné ze zjištění při svém jednání, při němž zástupci žalobkyně uvedli, že žalobkyně musí dodržovat speciální dietu a nemůže se účastnit jakýchkoli školních, sportovních či volnočasových aktivit, i pokud trvají jen jeden den mimo domov. V závěru sociálního šetření je uvedeno, že je *limitována ve svých aktivitách a pobytu mimo domov*, dle lékařské zprávy MUDr. P. ze dne 29. 11. 2017 je žalobkyně kvůli zajištění diety *omezena v běžných volnočasových aktivitách*. V odvolání bylo namítáno, že vzhledem k přesnému dodržování speciální diety a její přípravě žalobkyně není schopna se samostatně zapojit do školního kolektivu nebo kolektivu ve sportovním klubu. Posudková komise se měla s ohledem na předchozí závěr a námitky žalobkyně, resp. jejích zástupců podrobněji zabývat tím, zda žalobkyni její zdravotní stav a s ním spojená nutnost dodržovat přísnou speciální dietu a

pravidelný stravovací režim neomezuje v základní životní potřebě „osobní aktivity“, zejména při běžných aktivitách mimo domov (školních, sportovních a volnočasových), a to nejen při těch vícedenních, případně o jaké konkrétní aktivity se jedná a jakou konkrétní pomoc žalobkyně v tomto směru v rozhodném období vyžadovala. V tomto ohledu bylo případně na žalovaném a jeho posudkové komisi, aby zvážili, zda mají dostatek podkladů pro náležité posouzení dle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách, a případně si takové podklady opatřili. Za dostatečné vypořádání námitky poukazující na rozpornost závěrů nepředstavuje vyjádření, že předchozím posudkem PK MPSV nelze argumentovat, neboť byl soudem shledán neúplným a nepřesvědčivým. Pokud jde o péči o zdraví, soud zavázal žalovaného závazným právním názorem a vymezil, v jakém směru je třeba posouzení doplnit, této povinnosti však žalovaný, resp. jeho posudková komise nedostáli. Pokud jde o základní životní potřebu „osobní aktivity“, soud se jí v předchozím rozsudku nezabýval. Jak bylo výše uvedeno, posudková komise dostatečně přesvědčivě neodůvodnila, proč se odchylovala od svého přechodního závěru, který vycházel z toho, že žalobkyně je v důsledku nepříznivého zdravotního stavu limitována při všech svých aktivitách školních, sportovních i běžných volnočasových mimo domov, byť by trvaly jen jeden den. Soud tedy i v tomto ohledu shledává nový posudek posudkové komise ze dne 22. 5. 2020 nepřesvědčivým. Lze poznamenat, že není ani zcela zřejmé, na základě čeho dospěla posudková komise k závěru, že kompenzace metabolického onemocnění byla ode dne 1. 6. 2017 dle nálezů z ambulance dlouhodobě dobrá, a nevypořádala se s námitkou, že lékařská zpráva ze dne 29. 11. 2017 uváděla dekompenzaci PKU v posledním roce. Jelikož žalovaný do napadeného rozhodnutí pouze převzal závěry posudku posudkové komise, který náležitě nereagoval na námitky žalobkyně, a citoval sdělení MUDr. Ž., které v podstatě toliko vyjadřuje názor, že posudek je dostatečně odůvodněn a konstatuje existenci rozporů ve vyhodnocení zvládání základních životních potřeb, aniž by je dále vysvětlovalo, nedostál povinnosti správního orgánu přesvědčivě vysvětlit, proč námitky žalobkyně nejsou důvodné (§ 68 odst. 3 ve spojení s § 93 odst. 1 správního řádu). Lze souhlasit s žalobkyní, že jeho postup neodpovídá standardu, jaký je v daných otázkách nezbytný i z pohledu judikatury Ústavního soudu (nález Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2018, sp. zn. III. ÚS 4160/16, vydaný v poměrech posuzování invalidity nepochybně stejnou měrou dopadá i na problematiku posuzování zvládání základních životních potřeb).

61. Žalobkyně dále namítla, že nebyla seznámena se všemi podklady pro rozhodnutí.
62. Smyslem § 36 odst. 3 věty první před středníkem správního řádu je umožnit účastníku řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí mohl uplatnit své výhrady k podkladům rozhodnutí, ke způsobu jejich zjištění a aby mohl učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci (viz rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2003, č. j. 5 A 152/2002-41, ve vztahu k obdobnému § 33 odst. 2 správního řádu z roku 1967). Vždy je třeba zkoumat, zda poté, kdy účastník v souladu s poučením postupoval, byl správní spis následně doplňován či nikoli, a zda tak účastník měl faktickou možnost se s úplným správním spisem seznámit (rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2010 čj. 8 Afs 21/2009-243, č. 2073/2010 Sb. NSS).
63. V posuzované věci byl po zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2018 vypracován nový posudek posudkové komise. Žalovaný v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu vyrozuměl žalobkyni dne 17. 6. 2020 o tom, že byly shromážděny podklady pro vydání rozhodnutí a že má možnost se v konkrétně stanovené lhůtě (pěti pracovních dnů) k nim

vyjádřit. Žalobkyně se k posudku vyjádřila v podání ze dne 24. 6. 2020. Na základě nesouhlasné reakce žalobkyně považoval žalovaný za potřebné obrátit se na posudkovou komisi s dotazem, zda může mít vyjádření žalobkyně vliv na posudkový závěr. Předsdkyně posudková komise v e-mailu ze dne 1. 7. 2020 reagovala na námitky žalobkyně a vyjádřila názor, že závěry nového posudku týkající se péče o zdraví a osobních aktivit byly dostatečně odůvodněny. O tomto novém podkladu žalobkyně nebyla žalovaným informována. O sdělení ze dne 1. 7. 2020 se dozvěděla až z napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný jeho obsah cituje. Žalovaný tedy porušil § 36 odst. 3 správního řádu, neboť žalobkyni neumožnil vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k doplněnému podkladu, čímž žalobkyni zkrátil na právu vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené nedostatky posudku nelze vyloučit, že i tato procesní vada mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Přestože sdělení předsdkyně posudkové komise věcně nedoplňuje nový posudek, na němž je založeno napadené rozhodnutí, a omezuje se na argumentaci, že posudek byl dostatečně odůvodněn, a žalobkyně v žalobě blíže nerozvíjí svou argumentaci v reakci na toto sdělení, nelze vyloučit, že pokud by žalobkyni bylo umožněno reagovat na sdělení, uplatnit výhrady proti nedostatečnému odůvodnění posudku a namítnout rozpor s právním názorem vysloveným v předchozím rozsudku krajského soudu, na který poukazuje v žalobě, mohlo to mít vliv na rozhodnutí žalovaného ve věci. Soud pro úplnost dodává, že žalobkyně nemohla být zkrácena na právech tím, že e-mailová žádost o zhodnocení možného vlivu vyjádření žalobkyně na posudkový závěr ze dne 30. 6. 2020 byla vytištěna a založena do spisu v listinné podobě až společně s odpovědí dne 1. 7. 2020.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

64. S ohledem na výše uvedené soud shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí zrušil dle § 76 odst. 1 písm. a), b) a c) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost, nedostatečně zjištěný skutkový stav a pro vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, a pro nezákonnost dle 78 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí nerespektoval závazný právní názor soudu vyslovený v předchozím zrušujícím rozsudku. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Vysloveným právním názorem je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V navazujícím řízení bude úkolem žalovaného, aby postupoval plně v souladu se závazným právním názorem vysloveným již v předchozím zrušujícím rozsudku, za součinnosti posudkové komise se náležitě vypořádal s námitkami žalobkyně ohledně základní životní potřeby „péče o zdraví“, zejména zodpověděl otázky uvedené v bodě 39 předchozího zrušujícího rozsudku, a rovněž přesvědčivým způsobem na základě dostatečných podkladů posoudil schopnost žalobkyně zvládat základní životní potřebu „osobní aktivity“, včetně školních a volnočasových aktivit, včetně sportovních, mimo domov, a v případě potřeby rozlišil změny skutkového stavu v jednotlivých časových úsecích zkoumaného časového období ode dne odejmutí příspěvku na péči až do dne vydání nového rozhodnutí.
65. Soud neprovedl jako důkaz prvostupňové a napadené rozhodnutí, rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2018, č. j. MPSV-2018/113405-912, posudek OSSZ, posudek PK MPSV, doplňující posudek, dopis ze dne 30. 5. 2018 a rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2019, č. j. 49 Ad 27/2018-33, jelikož jsou obsaženy ve správním spise, z něhož vycházel a jehož obsah není předmětem dokazování (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

66. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 4 719 Kč. Tuto částku tvoří odměna advokáta za tři úkony právní služby po 1 000 Kč [příprava a převzetí zastoupení, sepsání žaloby a sepsání repliky dle § 7 bod 3, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], spolu se třemi paušálními částkami jako náhradou hotových výdajů po 300 Kč za úkon podle § 13 odst. 4 téže vyhlášky. Jelikož zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, je součástí nákladů řízení též náhrada daně z přidané hodnoty ve výši 21 % z odměny a náhrad ve výši 819 Kč. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám zástupce žalobkyně (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, užitý na základě ustanovení § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. července 2021

Mgr. Lenka Oulíková, v. r.
soudkyně